

la apoteosis que les tributarien en vida y después de muertas? Lo dudo: en vida no han oído más que insultos de la baja plebe, e indiferencia glacial de no pocos magnates: después de muertas el vacío y el silencio más absoluto y significativo.

Fueron, pues, muy otros sus móviles, fueron, no hay que dudarlo, estos tres: su santificación, el bien de sus prójimos y la gloria de Dios.

¡Paz a tu bendita alma, Hermana Casals! y de la gloria de Dios disfrutes en el cielo, te desean los lectores y lectoras de REVISTA VALLESANA.

EUGENIO.

AIGUA AVALL

D'ofici, he sentit a dir, que no n'hi ha cap de fàcil i d'aprenentatge tampoc. Tres coses diuen que's necessitan per a arribar a ésser un bon oficial: paciència, paciència i paciència. Es clar que els graus d'intel·ligència i bona voluntat fan a l'home, que's dedica a un ofici o carrera més o menys sabi; més sense una de les dites virtuts no s'adquireix cap de les altres.

Jo m'he proposat tenir-ne de paciència, perquè, si aixís no arribo a ésser un bon mestre en l'ofici d'embrutar quartilles de paper, per a fer-ne via cap al públic, estaré convençut que no he nascut per això.

Ja recordarán que la setmana passada els anunciava que avui els diria qualque cosa del assaig del meu nou ofici de periodista.

Doncs be; les proves per de prompte m'han resultat un poc desiguals, com diuen en la sarsuela «Los Sobrinos del Capitán Gran».

Fiat en absolut que una volta donada la meua fil·liació personal en lo nombre passat, tothom me coneixeria, m'encamino a fer informació periodística.

I lo primer que faig, es entrar a una Societat política-recreativa i a l'ensem que'm ficaba a la sala d'espectacles, me diu lo porter:—Dispenzi, i ¿l'entrada?—Contesta meua: Soc periodista; ¿qué no'm coneix? En Picarol, el que fa...

—Vosté lo que fa—em respón—es cara de gana.

—Pot ser tinga raó—li dic—més permetim una pregunta. ¿Qué no llegeixen a n'aquesta casa la REVISTA VALLESANA?

—Aquí no llegim més que *La Campana de Gracia*, *El Diluvio* i *El Brusi*.

Devant d'aquests arguments, faig camí cap a una altra Societat; i... a mateixes causes, mateixos efectes, me surt l'home de confiança, i la pregunta es igual:—¿Qué volia vosté?

—Vinc en compliment d'un *ministeri*...

—A fora desseguida; aquesta casa no hi vol saber res amb el *ministeri* actual. Perque ¿On s'es vist que un ministre de la corona en lloc de donar disposicions per a que'l poble no's mori de gana dona una reial ordre per a que la canalla llegeixi el *Quixot*?

—Pero, senyor, si...

—A fora li he dit, i no repliqui,

Marxo tot seguit amb el cap cot, pensant que la meua dissort no te parió.

Ningú'm coneix! ¿De qué ha servit la meua fotografia estampada a n'aquestes columnes?

Aquestes i altres idees daven voltes i més voltes dintre'l meu cap, quan una mà se'm posa damunt l'espatlla a la vegada que una veu carinyosa'm diu:—Sr. Picarol, Deu lo quart. ¿Cóm está? Sí, sí, no hi ha dubte, vosté es... el mateix... ¿I la familia?

—Be, gracies. En qué puc servirlo?

—Escolti. Vosté, segons confessió propia, es un novici en fer diaris, ¿oi? Doncs be, en aquest cas permetim que li digui que vosté, per a sortir airós de la seva empresa i obrir-se pas a la seva nova professió, necessita d'un peu ferm que'l sostinga i que l'encamini per los viarany del gran mon; en una paraula, vosté necessita un home d'influencia com jo que'l presenti a la societat; que aquesta alabi els seus escrits, i finalment que's parli de vosté amb calurós elogi. Més, per a començar nostra tasca i assegurar l'èxit, se fa precis un petit desembols en metálic i li propono de moment que'm deixi 10 duros...

¿Creurien que'm varen venir ganes d'agafar aquell home pel coll i escanyarlo?... La primera persona que'm coneix es per a demanarme..... ¡¡deu duros!!

¡Murri, més que murri!

PICAROL.

CRONICA

LOCALES

Hemos recibido plácemes y felicitaciones, de parte de valiosos elementos de esta villa, con motivo de la aparición de este periódico y por